

Biblioteca Universitatii
G I U J
Organ de informare
si organ informativ

DUMINECA

Organ de informare si organ informativ religiosă și morală
si organ informativ din Eparhia Maramuresului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Neliniște.

Lumea actuală nu cunoaște măreția liniștei. Nu mai sunt sufletele liniștite de altădată care având drumul lor bine croit spre ideal știu totdeauna ce au de făcut, care au fruntea înălțată așteaptă încercările vieții, deoarece știu că oricât de grele vor fi acele, tot ei vor ieși biruitori. Vântul neliniștei suflă pretutindeni, în viața politică, economică și socială. Neliniștiți sunt atât adulții cât și copiii și azi nu poate nimeni visa despre bătrânețe liniștite.

Iar dacă căutăm cauza neliniștei generale, o aflăm în egoismul nostru, în egoismul individului și al popoarelor. Nu iubim pe semenii noștri, iar popoarele nu se iubesc, aici e rădăcina neliniștei noastre. Răul niciodată n'au stăruit în așa măsură ca

azi și rezultatul lui e răpirea liniștei omenirii. Răul, care vreunul dintre noi face altuia, e izvorul neliniștei pentru el. În contemplarea și executarea lui îi aduce frământări și griji, iar odată făcut amintirea lui îl chinuște. Tot așa viața popoarelor e otrăvită de egoism, de nesocotirea drepturilor altor popoare.

Dacă am fi cât de puțin altruști, n'ar mai fi atâta neliniște între noi. Dacă ne-am ocupa și de interesele altora, nu numai cu ale noastre, după o zi plină de luplă și greutate am simți liniște binefăcătoare și înălțătoare.

Și într'adevăr semenii noștri merită iubirea și bunătatea noastră, deoarece ei, cași noi, sunt răscumpărați. Dumnezeu ne-arătat exemplul de iubire căci „așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său cel unul născut

l'a dat, ca tot ce crede întru dânsul să nu piară, ci să aibă viață de veci”.

Impotriva comunismului. Un milion patru sute douăzeci de mii de foi volante împotriva comunismului s'au vândut de către o societate catolică de presă în Anglia. Iată ce a spus Păr. O'Leary secretarul acestei ramuri a societății de presă cu prilejul adunării anuale: „Această propagandă împotriva comunismului reușește mai bine decât orice altă încercare făcută de noi anul trecut”.

Mons. Henshaw, episcopul diecezei în care s'au împărțit mai ales foile volante și care a prezidat adunarea a lăudat pe muncitorii cari au ajutat la împărțirea foilor. Biroul de informațiuni ce stă alături de Societatea catolică din această dieceză, aduce servicii prețioase. Muncitorii din apropiere obișnuiesc acum să ceară „broșura săptămânii” care s'a anunțat de înainte.

Cultul Preasfintei Fecioare Maria în decursul veacurilor.

(Urmare)

II.

Cultul Preasfintei Fecioare Maria în evul mediu.

În epoca aceasta, cultul Preasfintei Fecioare Maria se continuă cu o mai mare intensitate. La vechile sărbători se mai adaugă altele nouă; în special ziua de Sâmbătă, este dedicată din partea creștinilor Preasfintei Fecioare. Cum a fost Dumineca ziua Domnului, așa a fost și Sâmbăta ziua Mariei.

Papa Urban al II-lea, în conciliul din Clermont ținut în 1095, hotărăște ca ziua de Sâmbătă să fie închinată Mariei; despre sfințirea acestei zile în onoarea Maicii Domnului, ne face amintire și sfântul Ioan Damascenul. Sfântul Bonaventura, Toma de Aquino, Alfons de Liguori, Carol Boromeul, îndeamnă și încurajază pe creștini, ca ziua de Sâmbătă să o dedice Mariei.

Sfânta Iuliana de Talconieri, (moartă în 1341) în fiecare Sâmbătă postea numai cu pâine și cu apă. Regina, sfânta Rade Gundis, în fiecare Sâmbătă invita la masa ei vre-o câțiva cerșetori, pe cari ea în persoană îi servia ca un semn de onoare și venerare față de Preacurata Fecioară, mama săracilor.

Creștinii din cele mai vechi timpuri, aveau frumosul obicei, ca în seara zilei de Sâmbătă și chiar în preseara sărbătorilor Preasfintei Fecioare, să aprindă câte-o candelă înaintea icoanei sau statuei ei. În Franța pe la colțurile străzilor, în ziduri, se găsea statuia Fecioarei Maria, înaintea căreia, în fiecare seară ardea o candelă, Sâmbătă seara, statuia, era frumos împodobită cu flori și ornamente diferite.

În sec. al XIII-lea ia ființă

rugăciunea rozarului, fiind descoperită chiar de Preacurata sfântului Dominic, dela care apoi se lățește la toți creștinii.

Din sec. al XIV-lea, se lățește frumosul obicei de-a se trage clopotul în fiecare seară în onoarea Mariei. În epoca aceasta, apar o mulțime de ordine cavaleriești și societăți mariane, cari se întreceau care de care mai mult în ceace privește cinstirea Preasfintei Fecioare, cum sunt de ex. ordinul dominicanilor, franciscanilor etc. Tot în epoca aceasta se scriu biblioteci întregi în cari se laudă Maria, se scriu cele mai admirabile imnuri în cari se preamăresc virtuțile Ei. Așa nemuritorul poet italian Dante Alighieri, mai multe cântece din celebra sa operă „Paradis“, le dedică Preasfintei Fecioare. Cei mai mari pictori ai vremii, se dedică în operele lor de-a preamări pe Fecioara Maria, cum au fost: Fra Angelico, Rafael și Leonardo de Vinci.

Dar sentimentul de cucernică evlavie și nețărmurită dragoste față de Preacurata — din partea omului — nu s'a manifestat în epoca aceasta numai în slove, tablouri și cântece fermecătoare, ci și în cel mai mort element al naturii: piatra. Materia aceasta, în care omnirea de mii de ani și-a manifestat și-si manifestă mereu spiritualitatea, sentimentul, puterea și egoismul, prin puterea daltei, a șlefuielii și a talentului zecilor de sculptori celebrii, — se prefăce în figura tăcută, blândă și gingașă a smeritei Fecioare din Nazaret.

Grupul cel mai mare de flori din grădina cultului Preasfintei Fecioare din epoca aceasta, sunt impunătoarele Ei domuri și bazilici, cari de-apururi vor sta alături de cele mai mărețe capod'opere arhitectonice ale omenirii.

Toate aceste fapte, ne îndreptătesc să constatăm pe dreptul că, în acest period, cultul Preasfintei Fecioare a crescut Crinul și floarea virtuților Ei sfinte, au înflorit din belșug în sufletele creștinilor din timpul acesta, bătătorind astfel calea sfințeniei cea ducătoare la eterna fericire.

III.

Cultul Preasfintei Fecioare Maria în evul nou.

Când grădina cultului Preasfintei Fecioare ajunse la culmea înfloririi și a splendorii, atunci valul de secetă a schismei veacului al XVI-lea, s'a năpăstuit asupra ei cu o furie nebună, pentruca să o distrugă de pe fața pământului. Dar valul cel uscat al fărădelegii, n'a putut usca umezeala grădinii cultului Mariei, căci credincioșii Ei fii, cu atât mai vârtos alergau sub puternicul Ei scut, pentru a-l cerși milă. Sute de mii de creștini, se grupează sub steagul alb și triumfător al Mariei, pentru a deprinde sfintele Ei virtuți și pentruca astfel cu puteri unite, să poată lupta mai cu succes în contra dușmanilor credinței. Așa, în anul 1563, în eterna cetate a Romei, ia ființă prima congregație mariană a Colegiului Roman al Jeziuitilor. Papa Grigore al XIII-lea, prin Bula „Omnipotentis Dei“ din 5 Decembrie 1584, o recunoaște de mama tuturor Reuniunilor Mariane din toată lumea, dându-i numirea de „Prima primaria“. Dela aceasta dată, Congregațiunile sau Reuniunile Mariane se lătesc ca fulgerul pe toată suprafața pământului; rolul lor

fiind nu numai propaganda cultului Preasfintei Fecioare, ci și ca adevărate celule regeneratoare a vieții religioase și morale în întreaga Biserică catolică.

Un mare avânt iau în epoca aceasta pelerinajele la diferitele lăcașuri de'nchinare ale Mariei.

Preasfânta Fecioara Maria, în marea ei iubire ce-o poartă față de noi, prin ne'ncețata Ei mijlocire și'ntrupere la Fiul Ei dumnezeesc, — ne'nprăstie ne-numărate deruri, vindecându-ne de toată boala sufletească și trupească.

Sfintele mănăstiri găzduitoare de icoane făcătoare de minuni de-ale Mariei, sunt cercetate an de an de zeci de mii de credincioși, cari cu sufletul zdrobit și'nsetoșat după odihnă și pace, aleargă cu'ncredere spre „Fântâna darurilor” din cele mai mari depărtări.

Să nu mai vorbim de Lourdes, care dintre toate sanctuarele închinat Maicii sfinte de pe'ntr'globul pământesc, este locul cel mai de frunte.

Miile de capele, domuri și biserici, cari se ridică în toate părțile lumii, în onoarea Mariei dovedesc în chip nestrămutat puternica afinitate sufletească a creștinilor față de Mama lor cerească. Tablourile, poeziile și capod'operele muzicale ale lui Haydin, Bethoven, Wagner și Verdi, vestesc pretutindeni fericirea Mariei.

Pe toată suprafața pământului, la miază-noapte și miazăzi, la răsărit și la apus, răsună falnic și triumfător, în undele nesfârșite ale văzduhului, glasurile armonioase și profunde ale miilor de clopote din cloștii și catedralele bătrâne, cântând măreț acel splendid și ceresc imn: „Ave Maria!”, făcând ca să se trezească în or ce suflet impietrit, via credință, care dă ei deplină pace și fericire.

* * *

În concluzie, cultul Preasfintei Fecioare Maria a existat în chip deosebit în toate epocile celor aproape 2 mii de ani, scurse pe paginile istoriei. Profeția Preasfintei Fecioare de-a „fi fericită de toate neamurile”, s'a'ndeplinit, căci din momentul ce ea a devenit mama Dumnezeului nostru Isus Hristos și mama noastră a tuturor, cântecele de preamărire în onoarea Ei nu au mai încetat și nici nu vor înceta până la sfârșitul secolelor, căci neamul omenesc nu poate trăi fără de o mama ocrotitoare și ajutătoare.

Deci s'alegăm cu toții la: „Mama creștinilor”, spre „Lu-

ceafărul conducător” al vieții noastre, mai ales în vremile acestea, când păcatul și răutatea, caută pretențios și'n chip nerușinat să se întronizeze în sufletele. Să ne aruncăm cu'ncredere la picioarele Mariei pentru a-l cerși îndurare și'nălțându-i smerite rugi și cântece de laudă, să-l zicem:

Marie, Nume preasfânt
În ceruri și pe pământ, Marie!
Când aud numele Tău,
Saltă tot sufletul meu, Marie!

Inima mea
În clipă grea
N'are unde se'ndrepta,
Decât la ndurarea Ta, Marie!
(sfârșit)

Gavril Bălan

Osândirea Francmasoneriei

Francmasoneria fiind o societate secretă, cu un scop subversiv de destrămarea socială — a fost osândită dela începuturile ei de către Papi.

Când s'a jucat în palatul Patriarhiei în 25 Februarie a. c. „comedia” într'un „act (istoric)” intitulată „Disolvarea masoneriei naționale de rit scoțian” de Jean Pängal, editată la Londra — mulți naivi s'au găsit că au aplaudat atât de mult până li-s'au făcut bătăture în palme. Insuși dl Al. Gregorian dela revista „Sfarmă-Piatră” după ce declarase mai înainte că „disolvarea masoneriei de rit scoțian este o formidabilă escrocherie” ce „vine direct dela centrala Londra” (și avea mare dreptate), a susținut în numărul 68 al acestei reviste, următoarele (cari te fac cel puțin să zâmbești) „Putem spune acum cu mândrie că hotărîrea Sinodului ortodox bate enciclicele papale. Nici Clement, nici Leon nu se pot ridica la înălțimea

de gândire, la țâra de argumentare și la splendorile stilului Mitropolitului Nicolaie. Cei doi papi se spriginesc numai la câteva vagi considerațiuni asupra acțiunii destructive a masonilor și la anatimizare. Hotărîrea Sinodului nostru în schimb atacă însăși esența francmasoneriei”.

Ei bine, astfel de lucruri să le creadă numai dl Gregorian în acompaniamentul câtorva dominanți orgolioși!

Ele nu pot forma un adevar pe care să ni-l însușim cu toții. Să admitem chiar că hotărîrea Sinodului ar fi întrecut în gândire, argumentare și stil — enciclicele papale. Dar să nu uităm în acelaș timp că este o perioadă însemnată de 200 de ani dela prima enciclică. „In emenți” a lui Clement al XII-lea contra Francmasoneriei și până la farsa petrecută în palatul Patriarhiei. Azi, Francmasoneria este „cunoscută cu mult mai bine ca atunci. Având

înainte expuse toate principiile sale precum și vasta ei operă criminală din trecut, poți tuna și fulgera în ea cu mult mai bine ca și când era mai mult învăluită în mister și se ascundea după paravan, ca societate filantropică, etc. ba mai mult pretindea că „are ca principii existența lui Dumnezeu, nemurirea sufletului și solidaritatea omenească”. Și cu toate acestea, Papii — dându-și seama în urma unor migăloase studii și cercetări — de adevăratul ei scop, au atacat. Francmasoneria pe acele vremuri, când în România — precum am, arătat în articolul precedent — înalții chiriarhi ai clerului ortodox se împăcau atât de bine cu drumul dela altar la lojă sau invers. Și mai trebuie să țină seamă acel ce-și ia angajamentul ca să discute în mod sincer și nepărtinitor chestiunea francmasoneriei că Vaticanul a atacat Francmasoneria în multe rânduri anatemizând și excluzând din sânul Bisericii pe acei preoți cari s'ar dovedi că fac parte din această sectă. Că s'a trezit și Biserica ortodoxă în anul 1937 ca s'o condamne, nu poate să ne aducă decât bucurie, dar nu se admite a afirma irealități. Dar — între noi fie vorba — pentruce și azi încă biserica ortodoxă nu excomunică pe fiii ei membri în lojile masonice, chiar când sunt fețe bisericesti?

Nu atribuim Bisericii ortodoxe vina că disolvarea masoneriei a fost o cursă vicleană, dar nu atribuim nici meritul de a fi prima care a atacat în esența ei Francmasoneria. Întâietatea o are Vaticanul și ca vechime în această materie și ca „înălțime de gândire, tărie de argumentare și splendoare de stil”. Regretatul Ion Cătuneanu, care cunoștea foarte bine Francmasoneria (a cărui victimă a fost)

a declarat în cartea sa „În fața primejdiei” că „e tradițională atitudinea Vaticanului contra Masoneriei”. Iată numele Papilor cari au condamnat Francmasoneria și anul în care au condamnat-o: Clemente XVI (1738) Benedict IV (1757), Pius VI (1775), Pius VII (1821), Leon XII (1826), Pius VIII. (1829) Grigorie XVI (1832), Pius IX. (a condamnat-o prin 5 enciclici din 1846 până în 1873), Leon XIII (1878, 1884 și 1894); iar cine vrea să se convingă de „înălțime de gândire, tărie de argumentare și splendoare de stil” să binevoiască a citi actualele enciclici papale contra comunismului: „Divini Redemptoris” și „Nos es muy conocida”. Dar chiar și enciclica „Humanum genus” a lui Leon XIII. (1884) este ca o adevărată evanghelie, toate aceste condamnări Roma le menține și azi ca pe niște giuvaere de mare preț.

Mai departe, să arăt atitudinea altor țări față de Francmasonerie:

În Ungaria s'a interzis funcționarea lojilor în anul 1920 (În Austria fusese desființată în 1895).

În anul 1923, masoneria este desființată de Mussolini în Italia și de guvernul japonez în Japonia. În 1931, o desființează dictatorul Salazar în Portugalia. În 1933, Hitler în Germania. În 1934, Francmasoneria este condamnată în Elveția. În 1935, suprimă Francmasoneria în Turcia, Kemal Atatürk.

Este pentru mulți de neînțeles însă cum printre țările cari au suprimat Francmasoneria se află și Rusia. Locul e explicabil: Francmasoneria este o societate secretă atâta timp cât formează un „stat în stat”. Îndată ce ea s'a înscăunat la putere, ca în Rusia, rolul ei este inutil ca societate secretă,

fiindcă și-a atins scopul și poate lucra în dragă voie, nestingherită de nimeni. Cred că în Rusia s'a desființat Francmasoneria, pentrucă ea s'a confundat cu însăș organizația statului sovietic. Fiind Francmasoneria „Revoluție în acțiune” și „conspirațiune permanentă”, ajunsă la ținta dorită nu mai poate conspira și face revoluție și se desființează dela sine, așa că în Rusia Francmasoneria putem spune că s'a desființat ca societate ce lucra în umbră și a apărut la lumina zilei. Ce-i drept operele ei sunt admirabile, nu-i așa...?

Precum bine știți la noi (în România) Francmasoneria a încercat să ne pună praf pe ochi spunând că s'a disolvat dela sine. Jean Pangal, care e un om foarte șmecher a profitat de bunăcredința câtorva, declarând că nu mai există. Dar e de știut că nici zahărul, nici sarea și nici Francmasoneria nu se pot dizolva dela sine.

E nevoie de apă. Ei bine. Să sperăm că și la noi se va găsi cineva care să disolve Francmasoneria în apa... Sâmbetei. Până atunci, ea însă—va continua să sape mai departe, iar noi ne complacem în joshnicia politicianismului pe care-l ducem de coarne în școală, în biserică, la ședințele AGRU-lui și oriunde avem ocazie... facem politică. Trăiască x. jos cu y. și așa mai departe, batem câte-un piron greu, de fier, în trupul răstignit al bieteii Țării, spunând că vrem s'o salvăm, iar Francmasoneria își face mendrele.

Politica a răstignit Țara, iar acum politicianii îi stfigă sfidător ca să se mântuiască singură.

Români-Creștini, treziți-vă! Glasul marelui nostru răsvrătit vă amenință de dincolo de mormânt: „Voi sunteți urmașii Romei ??...” Ion Pușcașiu

Scrisori către o prietenă.

Numele Mariei

Petru Bologna

(Urmare)

Însă eu nu vorbesc de această dulceață sensibilă, — care nu este dată tuturor s'o simtă, — ci vorbesc de acea dulceață de consolare, de iubire, de bucurie, de încredere, și de tărie, pe pe care — de regulă — o procură numele Mariei, acelora cari îl pronunță cu devoțiune. Abatele *Francon* a spus că, după numele sfânt al lui Isus, cel al Mariei este atâta de bogat în binecuvântări, încât nu-i altul pe pământ sau în ceriu, dela care, inimile pioase să primească atâtea grații, atâta speranță și dulceață. În sfârșit, numele Mariei cuprinde în sine niște lucruri atât de minunate, atât de cerești, încât răspândește un miros și un parfum sfânt, de care se delectează ingerii. Și ceea ce are minunat, este că, auzindu-l de mii de ori, el pare totdeauna nou pentru cinstitorii Mariei, cari gustă fără încetare aceiaș plăcere de a-l auzi pronunțat.

Fericitul *Henric de Suzon* spuse, celorlalți cari îl înconjurau, că numele Mariei îl animează de o așa încredere și-l aprinde de-o așa iubire, că între lacrimi de bucurie, inima lui par'că sare până pe buze, atunci când îl rosteste. Deasemenea, el striga: o, Marie, nume delicios! Ce ești Tu însăși, dacă numele Tău este atât de amabil și grațios?

Adresându-se acestei bune Mame, *sf. Bernard* striga cu duioșie: „o mare, îndurătoare și plină de toată lauda, Fecioară Maria, numele Tău este așa de dulce și așa de amabil, încât nu se poate pronunța fără a se

simți aprins de iubire pentru Tine și pentru Fiul Tău! Este destul să vină în mintea cinstitorilor Tăi, pentru ai însușești de iubirea Ta, căci dacă bogățiile mângăie pe cel sărac scoțându-l din mizerie, cu atât mai mult, o Marie, ne va mângăia, — numele Tău — în nenorociri, de vremece, mai mult ca orice bogății, el ne ajută în trecerea vieții acesteia și ajungerea la cea viitoare“.

Într'un cuvânt, o Maica lui Dumnezeu, numele Tău este plin de toate grațiile și binecuvântările cerești, cum zice *sf. Metodiu*, așa că nu-l putem rosti — zice *sf. Bonaventura* — fără să primim, prin aceasta, ceva ajutoare. Oricât de învățată, oricât de lipsită de încredere ar fi o inimă, dacă vine să-ți spună pe nume, o binefăcătoare Fecioară! atât e de mare puterea numelui Tău, încât moaie duritatea într'un chip minunat, căci Tu întărești pe păcătos prin nădejdea iertării și a grației. „Dulcele Tău nume — a spus *sf. Ambrosiu* — este un parfum binemirositor care răspândește daruri cerești“, și sfântul se ruga — în felul următor: „Fă, o Regina mea, ca noi să ne gândim adesea să-ți rostim numele cu iubire și încredere: căci chemarea Ta înseamnă că posedăm deja grația divină, sau că o vom recăștiga în curând“.

Amintirea numelui Tău, o Marie, mângăie pe cei măhniiți, pe cei rătăciți îi îndreaptă spre drumul mântuirii și întărește pe cei păcătoși contra veleităților de disperare. Cași Isus Hristos

care prin cele cinci rane a dat lumii remediu pentru păcate, tot așa și Maria, cu numele Ei sfânt — compus din cinci litere — procură în fiecare zi iertare păcătoșilor. Deasemenea, sfântul nume al Mariei este comparat — în Cântările religioase — cu untdelemnul. Precum untdelemnul vindecă pe cei bolnavi, împrăștie un miros bineplăcut și așază focul, tot așa numele Mariei, vindecă pe cei păcătoși, înveselește sufletele și le înflăcărează de iubire divină. *Pichard de St. Laurentiu* căuta ocazia de a încuraja pe păcătoși să invoce acest nume, care-i de ajuns pentru a vindeca toate boalele, accentuând că nu există boală care să nu se vindece cu acest admirabil: *Numele Mariei!*

Deși, nici șirele și capitolele ce ar urma, n'ar fi mai puțin bogate în avânt sufletească cum numai la un sfânt ca *Alfons de Liguori* poți găsi, totuși încheiu această modestă traducere, cu invitarea repetată, de a încerca să scoți din șirele de mai sus, cât mai multă și substanțială hrană sufletească.

Cu urări de bine și sănătate.

II.

Dragă prietenă,

...Măgălit de buna primire pe care ai făcut-o șirelor mele, iată-mă din nou, cu hotărârea de ați scrie. Dacă insistența ta — ca să-ți mai scriu referitor la acelaș subiect — a fost sinceră, atunci nimic nu mi-ar putea justifica tăcerea și de aceia voi continua cu traducerea capitolei început, din cartea intitulată: „*Gloriile Mariei*“ de *sf. Alfons de Liguori*. Am toată nădejdea, că citind și pătrunzând frumosul imn pe care *sf. autor* îl aduce Preacuratei, adică până acuma — din diferite motive — n'ai avut fericirea să te numeri printre cinstitoarele Ma-

riei, vei căuta să devii din ziua de azi; iar dacă ai fost și până acuma, șirele acestea, numai spre o înălțare sufletească și spre o intensificare a cultului ce dai Mariei, pot fi.

Caută, deci, să vezi în ele, numai mărgăritarele cu cari vei putea să împodobești așa de frumos, icoana Mariei, ce trebuie s'o ai în inima ta. „Sf. Toma de Kempis, spunea, că demonii se tem atât de mult să asculte numele Reginei Cerului, încât fug ca de foc, de celce pronunță acest nume atotputernic. Fericita Vergura i-a descoperit—ca însăși—sf. Brigita că nu poate fi păcătos așa de lipsit de iubirea lui Dumnezeu, de care să nu se îndepărteze demonii, de îndatăce păcătosul chiamă sf. nume al Mariei, cu intenția de a se îndrepta. Aceasta confirmă încăodată spusa că, demonii venerază și se tem de numele Mariei așa de mult, încât auzindu-l, ei lasă orice suflet pe care l-au ținut în ghiarele lor.

Dacă ingerii rebeli se'nde-

părtează de păcătoșii cari invocă numele Mariei, cu a'tât mai vârtos — spune sf. Brigita — Ingerii buni, se adună tot mai mulți în jurul celui drept care-l invocă cu devoțiune. Sf. Gherman declară că, precum respirația este semnul vieții, tot așa chemarea cât mai deasă a Mariei, este semnul că, cel ce-o chiamă este în statul grației sau aproape de-a obține grația; acest puternic nume, poate procura ușurarea în năcazuri și viața sufletească acelor ce-l chiamă. „Acest nume divin — spune sfântul Richard de St. Laurențiu — este cași un turn foarte puternic unde se refugiază păcătoșii, cari vreau să scape de moartea păcatului; acest turn ceresc asigurând apărare și mântuire până și păcătoșilor celor mai impietriți.

Însă acest turn puternic, nu pune la adăpost de pedepse numai pe păcătoși, ci el protejează și pe cei drepți contra atacurilor iadului. În afară de numele lui Isus, nicăiri nu se poate găsi stâta ajutor și mân-

tuire pentru oameni, cași în numele Mariei. Cinstitorii Fecioarei Maria probează în fiecare zi faptul că numele Său puternic, coboară de sus toată tăria necesară pentru a învinge ispitele trupului. Asupra textului: „Și era numele Fecioarei Maria” (Luca, 1, 27), acelaș autor remarcă faptul că cele 2 cuvinte: *Maria* și *Fecioară* sunt unite laolaltă de către sf. Evangelist, pentruca să'nțelegem că numele acestei Fecioare Preacurate este legat inseparabil de castitate. Celor din jurul său, sf. Petru Crisologul, le spunea că numele Mariei este indiciul acestei virtuți a castității, vrând să zică, — asupra dubiului de a fi căzut în vre-o' ispită necurată, — că dacă-ți reamintești să invoci numele Mariei în toiul ispitei, poți fi sigur că n'ai vătămat virtutea castității.

(Va urma)

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

12—18 Septemvrie 1937.

12. **Dumineca în-te de In. sf. Cruci**
ap. Gal. 6, 11. Evg. Marcu 8, 34.
M. Cornelia
13. **Luni Pr. Zaharie**
14. **Mărți Inălțarea sf. Cruci**
ap. I. cor. 1, 8. Evg. Ioan 19, 6.
15. **Mercuri M. Nichita**
16. **Joi M. Eufemia**
17. **Vineri M. Sofia**
18. **Sâmbătă C. Eumenie**

„Cela ce te-ai înălțat pe cruce de bună voie, poporului celui nou numit cu numele tău dăruiește-i îndurările tale Hristoase Dumnezeule; veselește cu puterea ta pe gloriosul Regele Nostru Carol al II-lea, ducându-l la învingere asupra vrășmașilor. Să aibă ajutorul tău, armă de pace, trofeu neînving.”

Condac. sârb. Înălț. sf. Cruci